

STUDENTEN WEEKBLAD

Bibliotheek
VAN DE
Technische Hoogeschool
DELFT.

9^e Jaargang.

No. 12.

HOOFDREDACTEUR: CH. E. DUTILH.

REDACTEUREN: A. E. M. J. HANLO, H. A. W. KLINKHAMER,
R. A. D. CORT VAN DER LINDEN, G. P. NIJHOFF,
F. A. VENING MEINESZ.

Donderr

20 Dec. '06.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR
UITGEVER + DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen. Het adres voor redactie en administratie is: Vlamingstraat 34.

Bericht.

Het volgend nummer van dit blad verschijnt ná de Kerstvacantie.

Inhoud.

Gedenkdag T. H.

Toespraak gehouden door den heer W. C. Korthals Altes.
Toespraak gehouden door den heer C. J. van Dusseldorp.
Verslag van de Algemeene Vergadering van Ingeschrevenen op Dinsdag 18 December.

Prof. De Vries.

Uit zijn humeur, door Hij.

Ingezonden, door J. E. S.

Feuilleton. Het noodlot van het geslacht Brummelman.

Agenda.

Het RAPPORT der CENTRALE COMMISSIE voor de STUDIEBELANGEN is voor belangstellenden à / 1,— verkrijgbaar bij den Boekhandelaar, den heer J. WALTMAN Jr. te Delft.

Gedenkdag T. H.

Op Dinsdag den 8^{en} Januari 1907 zal er eene buitengewone Senaatsvergadering ter gelegenheid van den gedenkdag der Technische Hoogeschool gehouden worden in de Remonstrantsche Kerk, des namiddags ten 2 ure.

Tot het bijwonen van die vergadering zullen worden uitgenoodigd de Senaat van het Delftsch Studentencorps, het Bestuur van den Studentenbond, het Bestuur van de vrouwelijke Studentenvereniging, benevens de president en de secretaris van de voornaamste erkende gezelschappen van het Studentencorps en van den Studentenbond. Voor de genoodigden worden plaatsen gereserveerd.

Bovendien is er op Maandag den 7^{den} Januari bij den Pedel een beperkt aantal toegangskaarten verkrijgbaar voor ingeschrevenen aan de Technische Hoogeschool.

Door den SENAAT der TECHNISCHE HOOGESCHOOL is het doctoraat in de Technische Wetenschap (*honoris causa*) verleend aan de heeren: Dr. J. BOSSCHA te Haarlem, Dr. P. J. H. CUYPERS te Roermond, G. VAN DIESEN C.-I., J. KRAUS C.-I., Dr. A. KUYPER en C. LELY C.-I. te 's-Gravenhage.

Dinsdag 8 Januari e.k. zullen in eene Buitengewone Senaatsvergadering den benoemden doctoren de diploma's ter hand worden gesteld.

TOESPRAAK

GEHOUDEN DOOR

den President van het Delftsch Studentencorps,
den Heer W. C. KORTHALS ALTES,
bij gelegenheid van de Senaatsoverdracht,
op Donderdag 20 December 1906.

Mijne Heeren Senatoren, Honorair- en te installeeren Senatoren, Leden van het Delftsch Studentencorps.

Zoo zal dan heden in uw gewaardeerde tegenwoordigheid deze Senaat de leiding van ons Corps overdragen aan zijn opvolger en zal ik voor het laatst als president tot u spreken. Met groote dankbaarheid ben ik vervuld voor hetgeen dit jaar mij gaf, hoe wonderschoon is het uitzicht dat ik op het studentenleven heb gekregen, ik zie het Corps voor

mij als een rijke akker, een vruchtbare bodem van bruin zwarte kluiten, liggend in eenzame rust bij het vallen van den avond, en daar achter de roode luchten waar midden in staat de dalende zon, belichtend den landman die met kar en paard hobbelen over het zandige pad na volbrachten arbeid huiswaarts keert.

Zoo is ook mijn taak voleindigd, andere plichten roepen mij en ik moet afscheid nemen. Met weemoed doe ik dit; niet alleen omdat ik geloof met het diepere inzicht dat ik in Corpsaangelegenheden gedurende het afgelopen jaar gekregen heb, beter in staat te zijn het Corps te leiden, maar ook omdat men ongaarne afstand doet van het werken voor een zaak, welke men een warm hart toedraagt.

Wanneer ik terugzie op mijn praesidium dan kan ik niet verheelen dat ook deze tijd desillusies heeft gebracht.

Hoe innig wenschte ik een brederen kring te kunnen overtuigen van de waarde van ons vereenigingsleven, ik wilde het enthousiasme voor Corps en vereenigingen vergrooten. Ben ik er in geslaagd? Ik durf er geen ja op te zeggen. Geen enkel verschijnsel wijst op grootere belangstelling der leden in hun vereenigingsleven, integendeel, de passieve toezienende houding, van het zal zonder mij ook wel gaan, schijnt nog overheerschender dan voorheen.

Wanneer een Corpspresident de toestand zóo inziet, dan komen er oogenblikken waarin hij zou willen beschikken over een spreektaal zoo machtig in meeslepemde kracht dat hij u allen zou kunnen medevoeren in de tuinen zijner overdenkingen, om u te doen zien hoe daar braak liggen schoone idealen, wier verwezenlijking wacht op uw belangstelling en werkkracht.

In deze oogenblikken wenschte ik de gave te bezitten om u een beeld te kunnen schilderen van hetgeen het Corps zou kunnen worden, een beeld van dezelfde schoonheid als waarin de realiteit der dingen in de natuur ons somwijlen kan overweldigen en in verrukking brengen.

En al was het besef, hiertoe niet in staat te zijn, veelal zeer teleurstellend, toch werd ik telkens wederom getroost door de gedachte dat op deze wijze het gewenschte resultaat toch niet bereikt zou worden, daar ik u dan slechts tijdelijk zou opzweepen tot daden die niet zouden voortspruiten uit eigen willen, maar hun punt van uitgang zouden vinden in één persoon, om bij diens heengaan wederom spoedig ongedaan gemaakt te worden.

Neen, ons Corps moet niet steunen op enkelen maar moet beheerscht en geleid worden door de groote meerderheid, dan zal het de plaats die het eenmaal inneemt kunnen handhaven, terwijl anders het gevaar groot is dat het zich hult in een gewaad dat niet past bij zijn wezen.

Deze overweging heeft het mij mogelijk gemaakt van nadere pogingen tot de verwezenlijking mijner idealen af te zien, rustig blijven ze in mijn binnenste bewaard, totdat de tijd komt waarin zij zuiver gevoelde en goed doordachte weerklank vinden bij een groote meerderheid.

Ik zal dan ook heden avond niet trachten u te doen zien tot welk een krachtige veelzijdige organisatie ons Corps zou kunnen uitgroeien, van welke beteekenis een dergelijk lichaam zou kunnen zijn voor de ontwikkeling van hen die hier komen studeeren, evenmin zal ik u spreken over het geen er van onze Sociëteit zou gemaakt kunnen worden sedert haar ledental in de laatste jaren zoo belangrijk gestegen is, en welke kracht de andere Corpsverenigingen zouden kunnen ontwikkelen. Ik laat dit na om redenen zoeven aangeduid, in de hoop dat eens de belangstelling in deze dingen zoo algemeen zal zijn dat het oogenblik gekomen is deze denkbeelden nader te bezien, uit te werken en te verwezenlijken.

Dat zij dan weerklank mogen vinden bij een groote enthousiaste meerderheid, of liever, daaruit voort mogen komen.

Laten wij ons er hedenavond toe bepalen gezamenlijk te bezien of wij van hetgeen waarover wij thans beschikken, — en dat is reeds veel — een zoo nuttig mogelijk gebruik maken. Daartoe wil ik een terugblik werpen op het afgelopen jaar, niet met de bedoeling een geschiedkundige opsomming te geven van de daarin plaats gehad hebbende gebeurtenissen, maar slechts om enkele van mijne indrukken aan u voor te leggen.

Het eerste belangrijke punt waaraan deze Senaat zijn aandacht moest schenken was de behartiging der studiebelangen. Hij kwam tot het inzicht dat sedert de studiebelangencommissie zich van het Corps had afgescheiden er door haar weinig was tot stand gebracht en achtte het, in het belang van de T. H. en de ingeschrevenen in het algemeen en van het D. S. C. en zijne leden in het bijzonder, noodzakelijk, dat er een lichaam in het leven geroepen zou worden, hetwelk de wenschen der studeerenden met aandrang kenbaar zou kunnen maken, teneinde daardoor, door de oprichting van de T. H. geboden gelegenheid tot invoering van belangrijke hervormingen, zoo goed mogelijk te benutten.

Bij meerdere gelegenheden heb ik er reeds op gewezen hoezeer ik mij verheugde over de houding welke de Corpsleden in dezen hebben ingenomen, waardoor het krachtige Corps zijn toen onontbeerlijke steun kon verlenen aan zulk een belangrijke en moeilijke zaak. Deze vreugde is nog intenser geworden sedert de resultaten van den arbeid der, door de bemoeiingen van 't Corps ingestelde Commissie, waarin ik als president van den Senaat en twee mijner voorgangers zitting hadden, met zooveel instemming door u werden begroet.

Wij vertrouwen dat de weg inmiddels voldoende gebaad is, om thans de steun van het Corps te kunnen ontberen en vreesden dat de voordeelen aan een Corps inmenging verbonden spoedig niet meer zouden opwegen tegen de moeilijkheden en bezwaren die hiermede onvermijdelijk gepaard zouden gaan. Wij hopen echter dat de Corpsleden de nieuwe Commissie, ook al komt zij geheel buiten onze

corporatie te staan, hunne belangstelling niet zullen onthouden en dat er van hen wederom een overeenkomstig geestdriftig optreden zal uitgaan, wanneer dit later eventueel noodig mocht zijn.

Laten wij nooit uit het oog verliezen dat de wijze waarop de T. H. is ingericht een niet te miskennen invloed heeft op ons Corps.

Aan onze opvolgers de taak om na het verschijnen van het rapport van de nieuwe commissie te overwegen, of dit nog aangevuld zal moeten worden door collegeverslagen in den Almanak.

Te zeer werd mijn tijd door de behartiging der studiebelangen in beslag genomen dan dat ik gelegenheid vond aan de inwendige inrichting van ons Corps voldoende aandacht te besteden. Ik betreur dat in dit opzicht de door mij bij mijne installatie uitgesproken wenschen niet verwezenlijkt zijn en hoop dat de nieuwe Senaat dit op zich zal nemen.

De wederom gunstiger wordende verhouding tusschen het aantal Corps en Niet-Corpsleden wijst op vooruitgang. Het wil mij echter voorkomen dat met deze uitbreiding geen gelijke tred houdt de vermeerdering van het aantal leden dat medeleeft mét en belangstelling voelt vóór het Corps, iets wat naar mijne meening niet noodzakelijk en in ieder geval verderfelij is. Zoo verderfelij, dat indien hierin geen verandering komt de grondslagen van onze corporatie ernstig worden bedreigd. Geeft U daarom reenschap van de gevolgen die dit verschijnsel zou kunnen hebben.

Teneinde U te doen zien dat deze ongerustheid zijn reden van bestaan heeft, zou ik U slechts in herinnering behoeven te brengen, hoe weinig belangstelling er voor vergaderingen en feesten in vele gevallen aan den dag werd gelegd, of zou men bij voorbeeld kunnen nagaan hoeveel leden de door den Senaat uitgegevene verificatieverslagen van Corps en Vereenigingen oordeelkundig hebben gelezen. Wanneer ik in aanmerking neem hoe weinige nadere inlichtingen hebben gevraagd of ook maar eenige interesse toonden in deze voor vele vereenigingen zoo belangrijke kwestie, dan moet ik wel vermoeden dat de uitkomsten van een dergelijk onderzoek bedroevend zouden zijn.

Waaraan moeten wij dit toeschrijven? Aan onverschilligheid, gebrek aan belangstelling?

Of is het waar dat velen nog de meening zijn toegedaan dat er hier een klik bestaat, die heerscht en alles aan zich trekt, met uitsluiting van anderen?

Hoort dan van mij, dat ieder die belangstelling heeft voor ons vereenigingsleven er den toegang toe kan vinden, indien hij zich tenminste eenige moeite wil geven. Heeft er ook vroeger, een tiental jaren geleden, een klik bestaan, thans kan hij nog slechts voortleven in de breinen van hen die meenen niet tot deze fictieve groep te behooren.

Mijn vertrouwen, dat Gij allen Uw steun zoudt verlenen wanneer Gij op een gegeven oogenblik zoudt inzien dat het Corps en zijne Vereenigingen te gronde gingen, heeft mij er toe gebracht een andere reden voor Uwe passieve houding te zoeken. Spruit zij niet voort uit het tevreden zijn met den tegenwoordigen gang van zaken, uit de overweging dat het zonder U ook wel zal gaan?

Gij acht het overbodig Uw meening te uiten, wanneer deze overeenstemt met de gangbare. Kan het in vele gevallen echter niet wenschelijk zijn Uwen bijval te betuigen, al was het alleen maar om het Uwe bestuurders mogelijk te maken met Uwe wenschen rekening te houden?

Met de tempering van den fellen strijd over socialistische beginselen, welke strijd hier vroeger hevig heeft gewoed, is het uitwisselen van gedachten afgenomen en daarmee een verslapping van ons vereenigingsleven ingetreden, waaraan thans een einde zal moeten komen. En dat is mogelijk, ook zonder dat wij, die nog staan buiten de maatschappij, ons eenzijdig met de bestudeering van maatschappelijke vraagstukken bezighouden of kleur bekennen in de politiek. Te vele vragen dringen zich iederen dag aan onze jonge gemoederen op, dan dat ons leven en onze omgang onder elkander dor en leeg zou moeten zijn. Stel U open voor het studentenleven en een rijkdom zal over U komen, zoo overweldigend, dat gij niet langer zwijgen kunt en aanraking moet zoeken met Uwe medestudenten. En wanneer gij dan eenmaal de weelde van het zich tegenover elkander uitspreken zult genoten hebben, wanneer Gij eenmaal al Uw krachten dienstbaar zult gemaakt hebben aan de uitvoering van een plan, dat U toen vervulde, later misschien onbelangrijk voorkomt, dan zult Gij gaan voelen voor het studentenleven, dat U dit alles gaf. Dan zult Gij weten,

dat Gij door het Corpslidmaatschap ontzaglijk veel meer geboden wordt, dan de gelegenheid om op de Societeit billard te spelen, of te roeien op Laga, omdat Gij zult begrijpen dat Gij aan al die die dingen, welke U eerst klein en onbeduidend voorkwamen, Uwe ontwikkeling als mensch te danken hebt.

Wanneer ik er aan terugdenk hoe ik als pas ontgroend eerste jaar weinig belangstelling had voor het Corps, dan komt er steeds een gevoel van innige dankbaarheid in mij jegens hen die mij er toe brachten, mij niet af te zonderen. Toen zijn mijne oogen open gegaan en wat ik sinds dien heb ondervonden zou ik niet meer kunnen missen.

De gelegenheid die mij voor het laatst geboden wordt, om een groote kring van U in een ernstig oogenblik toe te spreken, zou ik dan ook niet voorbij kunnen laten gaan zonder er nogmaals bij U op aan te dringen U meer aan het studentenleven te geven. Stel U van alles op de hoogte, onderwerp de huidige toestanden in Uwe dagelijksche gesprekken aan kritiek dan zal er spoedig een machtig bewegen van U uitgaan, zult Gij U met jeugdige geestdrift zetten aan de uitwerking van opkomende denkbeelden. Dan zal de Societeit weer de bakermat van onze uitingen zijn en de plaats waar wij samen komen om met elkander te spreken over hetgeen ons vervult.

Een uitbreiding van het Corps behoeft niet samen te gaan met minder intens leven, tenzij hiertoe noodig ware dat wij dagelijks allen bij elkander zaten in éénzelfde kring, om éénzelfde haard. Integendeel, de vermeerdering van het ledental biedt een ieder de gelegenheid de personen te vinden waarmede hij datgene kan tot stand brengen wat past bij zijne verlangens. Onze corporatie behoeft er slechts een veelzijdige verscheidenheid van aanzichten door te krijgen.

In het bijzonder vestig ik mijn hoop op de jongeren, de ouderen worden over het algemeen genoodzaakt hunnen tijd meer aan de studie te wijden, en daarom doet het mij dan ook leed dat er van het huidige eerste jaar niet meer kracht uitgaat.

Eerste jaars, loogenstraf mijne laatste woorden, toon Uw belangstelling bij de vele gelegenheden die zich daartoe leenen. Ik wil U er slechts één noemen den 22sten Maart, den Dies van ons Corps, op welken feestdag, van U op grond van een oude traditie wordt verwacht, dat Gij den avond zult opvroolijken door de opvoering van 'n komedie. Toont ons op dien dag dat er onder U krachten schuilen waaraan wij wat hebben, dan zal het een ware feestdag zijn.

Nog een enkel woord naar aanleiding van den groentijd.

Met nadruk wees ik U in mijn Diesrede op de m. i. verkerde opvatting die velen Uwer over het protegeeren van groenen huldigen. Bestrijding van dit punt vond ik nergens, zoodat het mij zeer griede te moeten zien hoe dit kwaad nog niets minder was geworden. Wij zochten middelen om den nadeeligen invloed hiervan zoo veel mogelijk op te heffen, maar voelt Gij niet met mij dat dit van U uit moet gaan. Verleen den Senaat in dit opzicht dezelfde medewerking als die hij gedurende dien tijd in andere opzichten bij U mocht vinden.

Thans is het oogenblik van scheiden aangebroken en richt ik mij voor het laatst als president tot U, mijne Mede-Senatoren.

Al was onze samenwerking niet bij voortduring die waarop ik bij ons aantreden doelde, al zijn er oogenblikken geweest waarin ik mij ontevreden toonde over de belangstelling en medewerking van enkelen Uwer, de groentijd heeft ons nader tot elkander gebracht, gedurende dien tijd heb ik eerst sterk gevoeld, dat ik bij U steun kon vinden. Laten wij daarom steeds blijven denken aan al wat schoon was in het afgelopen jaar.

Zien wij terug op wat wij voor ons Corps mochten doen, dan zijn wij allen met dankbaarheid vervuld, voor hetgeen de Eereleden daartoe hebben bijgedragen. Zij waren ons een onmisbaren steun, waarvoor ik hun hier onzen welgemeenden dank betuig.

Onmogelijk zou het mij zijn uit dezen Senaat te treden zonder in herinnering te brengen hoe van Tienhoven, dien ik hier achterlaat, mij in de laatste drie maanden van mijn praesidium heeft doen zien wat het zeggen wil een secretaris naast zich te hebben, wiens ijver en toewijding het mogelijk maakt, een onbepert vertrouwen te stellen in de wijze, waarop hij zijn plicht vervult. Ik hoop dat Gij mijn opvolger even krachtig zult kunnen steunen.

En wanneer ik er dan ten slotte toe overga mijn ijverigen thesaurier in mijn plaats te installeren dan denk ik terug aan de oogenblikken waarin wij hem dit ambt aanboden.

Onuitwisbaar zijn deze in mijn herinnering gegrift, ik zie weer voor mij de strijd die in hem werd gestreden, over de vraag of hij wel instaat zou zijn de taak te aanvaarden aan wier vervulling hij zulke hooge eischen stelde. Hoe waren alle aanwezigen getroffen toen tenslotte de liefde voor ons Corps overwon en hem de kracht gaf de groote stap te wagen.

Leden van het Delftsch Studentencorps ik wensch U geluk met zulk een praeses moge er iets van zijn warm voelen voor onze corporatie op U overgaan. Verleen hem Uwe medewerking om de innerlijke kracht te vergrooten van ons dierbaar Delftsch Studentencorps.

Ik dechargeer dan den heer Van Dusseldorp als thesaurier, mij zelf als president van den Senaat en installeer in mijne plaats den heer Van Dusseldorp.

TOESPRAAK

GEHOUDEN DOOR

den Heer C. J. VAN DUSSELDORP,

BIJ GELEGENHEID VAN

zijne Installatie als President van den Senaat van het D.S.C.,

op Donderdag 20 December 1906.

Mijne Heeren Senatoren, Honorair-Senatoren, Leden van het Delftsch Studenten Corps.

MIJNHEER KORTHALS ALTES.

Diep doordrongen van de beteekenis Uwer gevoelvollen woorden van zoeven, vraag ik hier, voor enkele oogenblikken stilte om daarop te antwoorden.

Heel sterk heb ik gevoeld, wat de beteekenis van dit oogenblik voor mij zou zijn, lang, zeer lang heb ik overwogen, of ik het ambt, mij aangeboden mocht aanvaarden. Gij weet het, hoe moeilijk het mij geweest is mijn jawoord op Uw voorstel te geven, hoeveel uren er verlopen zijn alvorens mijn besluit vaststond.

Wanneer ik terugzag op de rij van voorgangers, personen die vóór mij aan het hoofd stonden van ons Corps, dan wanhoopde ik vaak hoe ik, die mij zoo sterk de mindere voelde in capaciteiten, ooit mijn taak zou kunnen volbrengen. Wanneer ik me herinnerde, den tact waarmee gij de Senaats- en Corpsvergaderingen wist te leiden, het debat binnen de orde hield, Uwe beslistheid van optreden in den groentijd, het vele wat U den groenen gegeven heeft, dan vermoedde ik, ja ik wist het wel zeker, dat mijne prestaties op die punten, verre beneden de Uwe zouden blijven.

't Is daarom, dat ik met gretigheid Uw aanbod aannam, om met Uwe meerdere ervaring en capaciteiten, mij te steunen daar, waar ik mocht falen of zwak mocht staan.

Ook steun en medewerking zou ik willen vragen van U, honorair-Senatoren en leden van den Senaat, want ik weet dat Uw hulp en raad een groote, machtige factor is in de arbeidzaamheid van ons college.

Dan sta ik aan het begin van mijn senaatsjaar, gerugsteund door vrienden, die bereid zij u mij bij te staan ingeval ik hunne hulp noodig mocht hebben, en waag het, voor één jaar de leiding van ons Corps op mij te nemen.

Thans is het mij gegeven mijne vroegere mede-Senatoren te dechargeeren. Het jaar, dat ik op eene zoo aangename wijze met hen doorbracht is er een geweest, waar ik mijn gansche leven met de aangenaamste herinneringen op zal terugzien. Het doet me leed ze verder naast mij te moeten missen. Een hartelijk vaarwel roep ik hen toe en vertrouw, al is onze directe samenwerking ten einde, ze nog dikwijls op onze vergaderingen te zullen zien.

Ik dechargeer de heeren: Van Tienhoven, Lambrechtsen en Andréé Wiltens en installeer in hun plaats de heeren: Van Tienhoven, Zoetelief Norman, Bleckmann en Van de Velde.

Mede-Senatoren.

Wanneer er één oogenblik waarachtig schoon te noemen is, dan is het wel het uur, waarop in onze handen gesteld wordt, het recht ons Corps te mogen bestieren, het Corps waar wij allen zoo warm voor voelen, dat wij zoo groot zouden wenschen. Ons is het gegeven voor de belangen

van dat Corps te waken. Mede-Senatoren, beseft de groote verantwoordelijkheid, die thans op Uw schouders rust; begrijpt dat het Uw plicht is het beste wat in U is, te geven voor den bloei van het D. S. C., dat het Corps er recht op heeft, en het een misdaad zou zijn U aan deze plicht te onttrekken.

Het doel, de eer van ons Corps hoog te houden is dan alleen te bereiken, wanneer de samenwerking een goede is, wanneer geen gemis aan openhartigheid een scheidingsmuur tusschen ons opbouwt, die de goede gang van zaken belemmert.

Ik begin mijn jaar met goede verwachtingen, daar waar ik het groote voorrecht heb aan mijn zijde te krijgen een secretaris, die reeds met mij in den Senaat zitting had. De ondervinding in de laatste 3 maanden opgedaan, is mij een hechte waarborg voor goede samenwerking.

Wanneer ik aan mijn linkerzijde zie een Thesaurier, die niet door den Senaat candidaat was gesteld, dan wil ik hem zeggen dat, hoewel ik hem op deze plaats niet had gedacht, dit voor mij zeer zeker geen reden zal zijn, hem vijandig tegenover te staan. Waar ik vertrouw dat ons beider doel hetzelfde is, daar verwacht ik geen moeilijkheden, en spreek de hoop uit, dat wij elkaar zullen leeren waardeeren.

De beide commissarissen, hoewel niet zoo'n zware taak op zich nemend als hunne collega's, kunnen toch door hun gezond oordeel in de vergaderingen, en hun streven om anderen overtollig werk uit de handen te nemen, onschatbaar veel bijdragen tot een aangename samenwerking en een goeden gang van zaken.

Leden van het Delftsch Studenten Corps.

Zoo sta ik dan voor U in die eigenaardige positie, waarin zich telken jare één onzer voelt geplaatst, op het oogenblik dat hij uit de handen van zijnen voorganger het schoone recht ontvangt, voor één jaar het Corps te bestieren.

Mij heeft het een langen strijd gekost, alvorens de overtuiging wortel schoot, dat ik mij mocht plaatsen aan het hoofd van ons Corps, dat ik zoo groot zou wenschen; begrijpende de verantwoording aan dat eervolle ambt verbonden, ten volle beseffende, dat een falen mijnerzijds wellicht noodlottig zou kunnen zijn.

Het jaar dat ons te wachten staat zal kalm zijn, het zal zijn gelijk de doodsche stilte, die aan den storm voorafgaat. En voor dien storm van wilde, uitbundige vreugde, zullen wij de grondslagen mogen leggen. Wij zullen den stoot mogen geven aan de voorbereidingen tot het vieren van het XIIIe Lustrum. Laat er dan komen, een groote keuze van ontwerpen, die zóó goed doorwerkt en fraai van opzet zijn, dat niet zooals weleer, slechts een klein deel van ons aan de feesten deelneemt, maar allen bezielde worden met dat heilige gevoel van enthousiasme, 't welk maakt dat ons Corps niet slechts op papier zeshonderd aanhangers telt, maar ook deze tezamen, als één geestdriftige massa, zich zullen werpen, in het feestgewoel, zullen gevoelen dat een Lustrum wil het volmaakt zijn, gevierd moet worden door alle Corps-leden.

We vertrouwen, dat een eventueel inkomend voorstel tot het houden van een Maskerade, met daverend applaus zal worden begroet, opdat evenals vroegere jaren de feestklanken langs Delft's grachten schallen, duizenden en duizenden van toeschouwers lokkend, om hun te toonen, hoe verrukkelijk schoon het is in Delft student te zijn.

De arbeid door onze voorgangers begonnen aan de uitvoering van Hoofdst. XVIII art. 5a der Corpswet, zal door ons met onvermoeiden ijver worden doorgezet, omdat we zeer sterk beseffen, dat één jaar van nalatigheid of verslapping, ons vele jaren werkens terug kan zetten. Met genoegen valt te constateeren, dat vele thesauriers hun werk ernstig opvatten om hunne vereeniging te redden, maar verstomd van verbazing staan we, wanneer we zien, hoe onverantwoordelijk hunne voorgangers de finantiën hebben verwaarloosd.

Ook de reorganisatie van de eerste-jaars kosten dient overwogen. Daar waar het vroeger geen gewoonte was, dat het eerste-jaars-bestuur boekhield, zal het geen verwondering baren, dat er nog jaren zijn die schulden hebben. Onmogelijk is het, nu nog een Hoofdelijken omslag te heffen, daar velen die hieraan zouden moeten bijdragen, reeds lang afgestudeerd zijn.

Ik zeide U reeds, dat het jaar dat komen gaat kalm zou zijn. Laten we hopen, dat het ons zal brengen een jaar van jong krachtig studentenleven, laat ons hopen, dat het gevoel van Corpsgeest wakker geschud moge worden bij jongeren en ouderen in ons Corps, want werkelijk treurig is het, zooals in den laatsten tijd den meesten onder ons het beseffen vreemd is, dat zij allen verplicht zijn het hunne bij te dragen tot den bloei van ons Corps.

Wanneer we op een Apollo-avond slechts enkele eerste jaars zien medespelen, dan stemt ons dit treurig, waar we weten, dat zij ongeveer twee maanden geleden, uit hun midden een geheel orkest wisten samen te stellen.

Wanneer we zien, dat onze sportvereenigingen niet meer gelauwerd terugkeeren uit de interacademiale wedstrijden, dat zij niet meer staan aan het hoofd van de rij van zuster-vereenigingen, dan moeten we inzien, dat de roem van Delft aan het tanen is, dat de tijden voorbij zijn, waarin geen enkele tegenstander ongeslagen onze oude stad den rug toekeerde.

Wanneer men ten laatste de voor enkele dagen verschenen Almanak ter hand neemt, en daarin beziet het gedeelte, dat door de studenten moet worden geleverd, dan moeten we, hoewel noode, bekennen, dat het Mengelwerk met dat van geen enkelen vorigen Almanak kan wedijveren. Te treuriger is dit alles, daar waar we weten, dat we in ons midden personen hebben, die het kunnen en slechts een laksheid en gemis aan enthousiasme, hen weerhoudt iets te presteeren.

Beseft dan toch hoeveel grootsch, hoeveel moois, er bewerkt kan worden, wanneer wij allen strevend naar eenzelfde doel, onze krachten leenen om voor ons Corps te werken, beseft dan, dat het Uw plicht is, allen mede te helpen om, ons Corps te brengen tot grooteren bloei, tot hoogere volmaking.

Dan kunnen we vertrouwen, dat we een schoone luisterrijke toekomst tegemoet gaan, een toekomst waarin onze vereenigingen weer zullen opbloeien, en de plaats van weleer zullen hernemen.

Mijne Heeren met het volste vertrouwen, dat de toekomst schoon zal zijn, dat zij ons brengen zal een zich losrukken uit den ouden sleur, een jong krachtig enthousiasme en een frisch gezond studentenleven, aanvaard ik, met mijne mede senatoren, vol geestdrift de ons opgelegde taak.

Ik heb gezegd.

Verslag van de Algemeene Vergadering van Ingeschrevenen op Dinsdag 18 December in de Groote Concertzaal van den Stads Doelen, des namiddags te 2 $\frac{1}{4}$ ure.

Toen ten half drie ure de Centrale Commissie de zaal binnentrad werd zij door de \pm 450 aanwezigen met een warm applaus begroet. De Voorzitter, de heer W. C. Korthals Altes opende hierna de vergadering met een rede, waarin hij de belangrijkheid dezer groote vergadering besprak en haar doel nader uiteenzette.

Hoewel door de vergadering van 14 Februari 1906 als termijn werd gesteld 1 November, was het de Commissie door de vertraging die de uitgave van haar rapport ondervond, niet mogelijk, het ontwerp reeds eerder in behandeling te brengen, terwijl een bespreking vóór het verschijnen van het rapport waarin een hoofdstuk was opgenomen over de geschiedenis der studiebelangenbehartiging niet wenschelijk was met het oog op de moeilijkheid, zich een juist oordeel te vormen over de ontworpen regeling zonder kennis genomen te hebben van de reeds in vroeger jaren opgedane ervaring. Den oprechten dank der Commissie bracht de Voorzitter aan de Besturen der Vakvereenigingen en aan de Redactiecommissie voor hunne zeer gewaardeerde medewerking.

Amendementen waren niet ingekomen, doch de heer G. J. Laman Trip had verzocht, de door hem in het S. W. (n°. 10 en 11) uiteengezette denkbeelden over dit onderwerp aan een bespreking te onderwerpen indien mocht blijken dat deze denkbeelden de belangstelling der vergadering hadden. Het bleek echter dat dit niet het geval was en dat de vergadering geheel medeging met de regeling door de C. C. voorgesteld, welke dan ook eenstemmig werd aangenomen, onder algemeen applaus.

(Zie vervolg Tweede Blad.)

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 20 DECEMBER 1906. No. 12.

Hierop stelde de Voorzitter de volgende motie voor:

„De Algemeene Vergadering van ingeschrevenen aan de T. H. op 18 December 1906, noodigt de Vereenigingen, genoemd onder art. 1 der door haar aangenomen regeling uit, tot deze te willen toetreden, en spreekt de hoop uit dat zij eventueel de dan noodige verkiezingen zoo spoedig mogelijk zullen doen plaats hebben, tevens verzoekt zij de thans in functie zijnde Centrale Commissie op den tegenwoordigen voet de loopende zaken te blijven waarnemen tot de nieuwe commissie geïnstalleerd is.”

Aangenomen met algemeene stemmen. (Applaus)

De heer H. F. Karsten vroeg de meening der C. C. over het publiceeren van de werkzaamheden der volgende commissies. Geheel begrijpende het standpunt, dat deze commissie had ingenomen en moest innemen, meende hij dat een groote openbaarheid van de werkzaamheid eener volgende commissie zeer zeker voor het gaande houden der belangstelling noodzakelijk was. De voorzitter antwoordde, dat de Commissie in beginsel geheel met den heer Karsten kon medegaan, men echter niet moest vergeten, dat zeer vele zaken zich niet voor eene, althans directe, publicatie leenen en deze zelfs dikwijls een geheel foutieven indruk zou kunnen vestigen, aangezien toch het omschrijven van moeilijker aangelegenheden niet altijd met die juistheid kon geschieden, dat een buitenstaander er niet een geheel andere interpretatie aan kon geven als in de bedoeling van den schrijver lag. Waar het echter die zaken betrof, wier publiceeren geen gevaar voor den goeden gang van zaken met zich bracht kon de commissie zich geheel met den heer Karsten vereenigen.

De voorzitter deelde thans mede, dat de door het C. C. volbrachte werk niet had kunnen geschieden zonder groote kosten met zich te brengen. Een krachtadige actie te voeren zonder geldelijke offers is dan ook ten eenemale onmogelijk. De kosten zouden ongeveer f 1000 bedragen en dit bedrag zou moeten worden omgeslagen over de aangesloten vereenigingen. Daar de Commissie vreesde dat dit wat te veel van hunne draagkracht zou vergen, wilde zij ieder ingeschrevene verzoeken uit eigen beweging iets te willen bijdragen om den last der vereenigingen te helpen verlichten. De voorzitter deelde daarom mede dat aan den uitgang van de zaal gelegenheid zou zijn een stoffelijk blijk van belangstelling in het werk te geven en sprak de hoop uit dat ook de niet aanwezigen zich later niet onbetuigd zouden laten. (Applaus)

De heer Joekes vroeg thans het woord. In heftige be-
woordingen uitte hij zijn verontwaardiging over hen die

zonder belangstelling naar deze vergadering waren gegaan en daar nu zaten, niet voelende wellicht het gewichtige der bijeenkomst, en over hen die in 't geheel niet waren gekomen, menschen, wier schuld het zou zijn, als deze zoo goed begonnen studiebelangenactie weer allengs zou verflauwen.

De Heer J. J. Werst had gaarne gezien, dat de Commissie zich in verbinding gesteld had met de aaneenschakelingscommissie. De voorzitter antwoordde, dat de Commissie dit eerst van plan was, zij meende later dat dit niet op haar weg lag en had daarom in haar rapport ook slechts een enkele opmerking over het voorbereidend onderwijs geplaatst. Intusschen kon hij mededeelen dat aan de aaneenschakelingscommissie een exemplaar van het rapport was toegezonden.

Thans betrad de heer Kessler het spreekgestoelte. Hij meende dat niet velen meer het woord zouden vragen en achtte daarom thans de tijd gekomen iets te zeggen dat tevens een slotwoord zou kunnen zijn. In welgekozen be-
woordingen bracht hij de Centrale Commissie hulde voor haar werk en sprak zijn groote bewondering uit voor het door haar uitgegeven rapport en voor de juiste wijze van haar optreden. Een lang aangehouden onstuimig applaus was het antwoord der vergadering op deze woorden.

Getroffen door zijne rede bracht de Voorzitter hem zijn oprechten dank en wees er op, dat daar waar er goede wil is bij Regeering en Volksvertegenwoordiging wij van onzen kant alles moeten in het werk stellen om mede te werken aan den vooruitgang onzer T. H., die eenmaal aan de spits moge komen te staan van alle inrichtingen van Technisch Hooger Onderwijs.

Onder het applaus beklom de heer M. van Overveldt het spreekgestoelte. Tot nu had hij gezwegen, doch slechts, omdat hij intusschen gewerkt had aan de samenstelling eener motie, die hij geen oogenblik betwijfelde dat de vergadering met instemming zou begroeten. Zij luidde als volgt:

„De Algemeene Vergadering van ingeschrevenen aan de T. H. op 18 December 1906, gezien den omvangrijken arbeid verbonden aan de taak, opgedragen aan de Centrale Commissie voor de Studiebelangen en den grooten ijver en toewijding die zij heeft getoond, spreekt hierbij haren bijzonderen dank aan de Commissie uit en geeft uiting aan hare instemming met de waardige en kiesche wijze waarop die taak door haar werd opgevat.” Aangenomen met algemeene stemmen. (Langdurig applaus).

Thans nam de Heer J. H. Telders het woord.

Ongetwijfeld heeft de C. C. zich veel moeite moeten getroosten, doch de taak was schoon en de waardeering die haar werk vindt doet haar die moeite niet betreuren. Zal er echter iets blijvends tot stand komen dan mag de belangstelling der ingeschrevenen zeker niet verflauwen en moeten de volgende commissies ook op hun steun kunnen rekenen. Waar hier dank uitgesproken wordt aan de com-

FEUILLETON.

Het Noodlot van het geslacht Brummelman.

(Naar het Duitsch van RUDOLF PRESBER.)

Veel moeite had het hem gekost een vrouw te krijgen. Belachelijk zou het zijn te beweren dat zijn persoonlijkheid daar schuld aan had. Het lag aan den naam.

Zeker mooi was hij niet. Zijn onaanzienlijk figuur, dat ietwat krom, geknakt was, zag er in de lange zwarte jas, zooals hij die altijd droeg, niet flink uit. Hij herinnerde, als hij aankwam met zijn scheef, naar links — over de ouderwetsche kraag — knikkend hoofd en zijn lange afhanginge armen, die eeuwig zijn knie schenen te willen krabben, aan zoo'n gedresseerde oerwoudbewoner, die met een hoog hoedje op den kop, met onzichtbare riemen op een geduldige ponnie gebonden, als eerste-nummer-van-t-programma, te midden van het gejuich van de kinderen in melankolieken galop de avond-gala-elite-voorstelling van het honden- en apenspel pleegt in te leiden. Ook waren zijn voeten onevenredig groot en verwekten bij 't loopen den indruk, alsof elk van de twee koppig juist op dezelfde plek stappen wilde, die net door den ander bezet was; en dit in zoo sterke mate, dat het een waar wonder genoemd mag worden, nu Anton Brummelman zich zelfs op

zijn vijfenveertigste jaar noch niet de teenen afgetrapt heeft, op zijn zaken-wandelingen.

Want voor zijn genoegen liep hij nooit. Zijn zaak was alles voor hem. Daarvoor werkte hij den heelen dag; bij wijze van uitspanning bladerde hij 's avonds in oude zakenboeken en las hij zakenbrieven in het kopieboek; en hij droomde er 's nachts van. Zijn zaak was zijn geluk, want zij bloeide. En zij was zijn ongeluk — want zij had zijn naam een weinig serieuzen klank bezorgd. En juist vanwege dien klank had Anton Brummelman bijna geen vrouw gekregen.

Een handige reclame van zijn vader — die ook al Anton genaamd was en de roem van de firma gevestigd had — was voor den naam Brummelman noodlottig geworden; in zoover hij dezen — alhoewel niet zinsbegoochelend schoonen — maar toch ook niet zonder meer te verwerpen naam van kleine beamtten en dominees, plotseling luide, heftig en duurzaam met — ja, het moet wel gezegd worden: met waterclosets in verbinding bracht.

„Anton Brummelman's waterclosets voor particuliere woningen, societeiten, hotels, hospitalen, kazernes en gevangenissen” waren ver buiten Neuenburg beroemd. Door ontelbare annonces in de dagbladen had hij ze — wanneer de uitdrukking veroorloofd is — in de gunst van het publiek ingevleid. Hij had attesten over hare bescheidenheid wat betreft geruisch en waterverbruik en over hare onontbeerlijkheid in het grootbedrijf vlijtig verzameld en openbaar

missie past het er op te wijzen hoe het slechts mogelijk is geweest iets te bereiken door dat zij voortdurend den steun en de medewerking mocht ondervinden van vele Hoogleraren (Applaus). Waar wij dus zooveel dank verschuldigd zijn mag een woord van hulde aan hen niet ontbreken (Daverend applaus).

Met een kort woord dankte de voorzitter hierna allen voor hunne opkomst en sloot de vergadering.

Een voortzetting van het debat over de Ontwerp-Regeling van Studiebelangen heeft na de vergadering geen nut. De kolommen van het S. W. kunnen open blijven voor zaken, waarvoor de lezers meer belangstelling hebben.

G. J. LAMAN TRIP.

Prof. De Vries.

Waarschijnlijk heeft iedereen met leedwezen vernomen, dat prof. de Vries ons gaat verlaten, om in Amsterdam opnieuw in de functie van professor op te treden. 't Is werkelijk met leedwezen, want we konden niet nalaten de pen ter hand te nemen en spijt over zijn heengaan hierbij te betuigen.

Er zijn sommige colleges, die we met tegenzin loopen, maar er is voor 1ste en 2de jaars altijd één college geweest dat met genoegen, ja met graagte werd gevolgd. Het was er altijd vol. De geheele groote collegezaal was dan met menschen gevuld en voor die menigte trad dan onze professor op. Ieder was dan dadelijk vol aandacht, van het begin tot het einde werd gevolgd en opgeschreven. En waaraan was die belangstelling te danken? Aan de manier van collegegeven; aan de wetenschappelijkheid der voordrachten, die ondanks dat, in zuivere en ware rede het publiek werden voorgedragen. 't Was een wiskunde college dat door het grootste deel van het luisterend publiek begrepen werd; en dat zegt heel wat. De docent wist dat zijne toehoorders slechts zwak zagen en gaf dan meerdere uitlegging, hij volgde de colleges niet alleen als leermeester maar ook als leerling; en daarin juist is de groote kracht van zijn goed onderwijs gelegen. En toch was het wetenschap die onderwezen werd, zonder aandiksels of toevoegsels, zuivere wetenschap. Ik heb wel hooren beweren dat de colleges van prof. De Vries schoolmeesterachtig waren. Maar dan is degene, die dat vertelde, toch een van zijne minste leerlingen geweest, als hij niet begrijpt, dat een professor voor een volle zaal studenten toch moeilijk als een schoolmeester kan worden beschouwd.

Wij zullen altijd met genoegen aan dezen ouden leermeester professor De Vries terugdenken en bij 't doorwerken van zijn dictaat, nu ook het examen als een donkere wolk aan den studiehorizont staat, zal bij menigeen het college analytische meetkunde in zaal L weer voor den geest komen.

gemaakt, had enthousiaste aanbevelingen van specialiteiten op 't gebied van hygiëne, beroemde tooneelspelers, directoren van diverse inrichtingen, ja zelfs van twee werkelijke geheimraden met het praedikaat excellentie bij zijn katalogus kunnen voegen. En zoo had hij met de waarachtigheid, zooals die slechts in de ure des doods voorkomt, op het sterfbed zijn eenigen zoon plechtig en niet zonder voldoening durven verzekeren, dat in en om Neuenburg, ten minste in huizen van menschen die iets beteekenden, geen geheime plaats, die door een fatsoenlijk mensch wordt betreden, bestond, die niet op een bescheiden plekje op wit porceleinen grond den naam „Anton Brummelman” den aandachtigen toeschouwer als aanbeveling voor oogen hield.

Dat echter was het fatale van de zaak. Welk jong meisje met gevoel van zedelijkheid wordt verliefd op een man, die in zulke niet te ontbeeren, maar toch zoo ongaarne genoemde verbruiksartikelen handelt? Welke goed opgevoede jongedochter verwisselt blij en zonder eenig berouw haar min of meer welluidende geslachtsnaam met een naam, waaraan altijd en eeuwig weer door advertenties wordt herinnerd; die steeds weer van wit porceleinen achtergrond is af te lezen?

Ware Anton Brummelman's voorvader in den dertigjarigen oorlog smadelijk opgehangen; hadde zijn grootvader in de Rastatter gezantenmoord een leelijke rol gespeeld en zijn grootmoeder in de beruchte hertekamp van Versailles een

Dinsdag den 18den December nam de professor afscheid van zijn auditorium met een schitterend slotcollege over hyperboloïden en paraboloïden. Wel moge misschien velen de professor op 't einde te hoog zijn gegaan, niemand evenwel zal de waarde van zijne voordracht onderschatten. Tevens ondervonden wij, dat de nieuwbenoemde hoogleraar op de door prof. De Vries aangegeven richting zou doorgaan, zoodat dit aan de studie geen afbreuk zou doen. Wij hopen dat wij in den nieuwen professor een waardigen opvolger zullen vinden.

Ten slotte hopen wij, dat professor De Vries in Amsterdam gelegenheid zal vinden, dieper in te gaan in zijne studievakken, niet zooals hier aan een bepaalde rooster en aan de zoozeer in beslag genomen tijd gebonden en dat hij er als dienaar der wetenschap meer op zijn plaats zal zijn, als hij zich hier gevoelde.

Uit zijn humeur.

Klop, klop, klop; meneer het is tijd om op te staan. Och ja, dat weet ik al lang, was het knorrige antwoord, dat van onder een berg dekens tot de juffrouw doordrong. Zal u heusch opstaan meneer, anders komt u te laat op het college, voegde het bezorgde mensch er aan toe. Ja, ja, ik ben immers al lang wakker. Is meneer niet wel? Ach zeur niet mensch, bromde hij voor zich zelf, maar vond het tóch wel wat kras om deze woorden de gediensstige ziel toe te snauwen. Het is tijd meneer, vond de juffrouw noodig nog even te zeggen, doch geen antwoord. Hé wat een vervelend mensch om je in je slaap te storen; ik wou dat ze Hoor je daar iederen morgen dat getik op je deur om je den toch al korten slaap te verbreken.

Enfin, dan maar weer opgestaan; en geeuwende, zich uittrekkende en de gekste draaiingen aan zijn lichaam gevend, schopte hij de dekens kwaad van zich af. Brrr. wat een kou, dat verd. . . . college iederen dag en dan zetten ze de gebouwen liefst aan de uithoeken van de stad. Dat hebben ze zeker gedaan om overvolle zalen te voorkomen, zoodat sommige studenten, die het college zouden willen bijwonen zich genoodzaakt zouden zien terug te keeren en zoodoende tegen wil en dank dat vloeiend gestotter missen.

Wat een dooie pan was het gisterenavond en van die vraagstukken kwam er ook geen enkel uit. 't Is me een rommel, ik wou dat ze den kerel die die had uitgevonden den nek omgedraaid hadden. Met alle mogelijke kleinigheden zitten ze je het leven te vergallen en hoe onduidelijker het is hoe kunstiger en hoe grooter man hij genoemd wordt.

't Mocht wat, zoo'n vent, die daar een avond zich sufziet te denken om een vraagstuk samen te stellen zoo lam en beroerd als het maar kan en het ons dan voor den neus douwt. Nu hij moet maar zien dat hij het opgelost krijgt, ik verdas het. Al mopperende was hij aan zijn sokken

voor die tijden nog weinig roemrijk verblijf gehouden — dat alles zou niet zoo'n treurige hindernis om te trouwen geweest zijn, als die fatale omstandigheid, dat zijn vlijtige en vleeschelijke vader zoo erg veel waardeerd over zijn voortreffelijk fabrikaat gepubliceerd had.

En buitendien: midden in de hoofdstraat, tusschen de smakelijke banketbakkerij van Götschel en de poëtische bloemenhandel van de steeds in diepen rouw gedompelde weduwe Schwiebus — die drie kwetsend naturalistische reuzenerkers van de firma Brummelman!

Welke vrouwenziel van dien gelukkigen leeftijd, gedurende welke men verzen van Lenau in zijn poëziealbum schrijft en met luitnants danst en liederen van Schumann zingt, voer niet een rilling door de leden voor een, al is hij nog zoo braaf, man, die een zoo bijzondere zaak de zijne noemt?

Anton Brummelman had met al de blauwtjes die hij geloopen had best al zijn waterclosets blauw kunnen verven. Maar hij zag evenals Goethe, dien hij overigens niet las, in het huwelijk „Begin en toppunt van alle beschaving”; en hij was bedroefd, ja terneergeslagen, dat juist hem noch begin noch toppunt beschoren zou zijn, ofschoon of beter juist omdat hij als man-van-zaken toevallig den zoon zijns vaders en een pionier der beschaving van niet gering te schatten beteekenis was.

Eindelijk echter vond hij in Annemarie Bickebach toch nog een vrouwelijk wezen, dat grootmoedig genoeg was, de heele bladzijden beslaande annonce's en de reuzenerkers

genaderd. De rechter met de linker verwarrend en deze het binnenste buiten, bezorgde hem dit nogal last met het aantrekken en na veel gebrom was hij zoover. Bij het aanschieten van zijn pantalon moest hij op één been balanceren en bij die beweging was hij tegen den knop van zijn ledikant gevallen en had zich bezeerd, wat vooral niet bijdroeg tot het goede humeur, dat meneer beloofde te hebben vandaag. Ook dat kwam er weer bij. Een stoel die hem hinderde bij het aankleeden had den toorn in hem opgewekt en lag tengevolge van een onzachte manier van wegzetten met gebroken leuning in een hoek van de kamer. Wat kon het hem ook schelen, 't was toch niet van hem. Eindelijk was hij zoover dat hij zijn studeerkamer kon binnengaan. Daar lagen de twee getrouwe cadetjes geduldig te wachten om verorberd te worden en de theepot die er al lang stond pruttelde ook al omdat meneer zoo lang wegbleef. Bah, wat een weer, 't regent ook altijd en wat een smerboel op straat. 't Is me hier een toestand in Delft. Ze laten je finaal door de modder kuieren, net of de schoenen geen geld kosten.

Moet je die gracht eens zien, 't lijkt wel een mestpoel, dat is zeker goed voor je gezondheid. Jawel gooi het er maar in, dan ben je het kwijt, (een meid keerde aan den overkant een pot vuil boven de gracht om). Niemand heeft het gezien en de vuile boel is de deur uit.

Wat een rare kerels loopen er hier toch rond, moet je zoo'n vent zien, wat een jas en wat een loop.

Ha, twee jongens aan het vechten. Flink zoo, slaat er maar op los, pats, nou die zal hij voelen; juist, nu eens goed door de modder gerold en elkaar maar eens flink gestompt. Jongen jongen, ik zou niet in je plaats willen zijn, als je moeder je zag.

Aha, een agent. Nu wordt het goed. Wat een flinke kerel, 't lijkt wel een bosjesman; hij verzuipst bijna in dien helm. Flink gedaan man, dat is onze politie. Zoo stond meneer voor zijn raam, de handen in zijn zak, terwijl niets wat op straat voorviel aan zijn critiek ontsnapte. 't Ontbijt ontving hetzelfde oordeel. De thee had een staansmaak, de boter vond hij sterk en zijn pessimisme steeg ten top toen hij tot overmaat van beroerdigheid de heele theepot 't onderste boven stiet, zoodat het theeblad er als een verdronken land uitzag, waar de kopjes en schoteltjes boven uitstaken. Die ploert is ook een beroering, altijd knorrig, nooit vrolijk; kom je door de winkel dan zegt hij je nooit goeden dag, nu en dan mompelde hij eens wat tegen je en als 't tijd was om de kamerhuur te vragen dan was hij zeer beleefd en voorkomend. Wacht maar ventje, ik zal het je wel inpeperen, ik ben niet voor niets student en een trap tegen het buffet, zoodanig dat de deurtjes bijna uit hun hengsels vlogen gaf hem voldoening, want het was toch maar van dien ploert en die had het nu weer bij hem gedaan. Als je tegen mij iets aan te merken hebt moet je het maar zeggen. Klop, klop; Binnen. Een nota voor u meneer, voorafgegaan door het traditioneele, goeden morgen meneer, waar je geen steek aan hebt. Knorrig rukte hij de nota uit de handen van de juffrouw zoodanig dat deze ervan schrok.

in de Hoofdstraat en ten slotte ook menige negatieve voorkeur verdienende hoedanigheid van zijn verschijning met haar tamelijk lieve oogen over 't hoofd te zien.

Annemarie was de dochter van een hoofdkommies bij de posterijen, die gepensionneerd moest worden, daar in zijn binnenste het denkbeeld tot rijpheid kwam, dat hij de wereld de onzinnigheid van de prentbriefkaart bewijzen moest; en die in deze richting een serie brochures het licht deed zien en talrijke verzoekschriften aan den Rijksdag benevens „open brieven” aan zijn superieuren, richtte.

Tweemaal was het lang opgeschoten, magerè kind verloofd geweest. Eens met een melancholieke mijn-ingenieur die helaas spoedig daarop met een dame uit het variété, naar Londen gegaan was; en eens met een aanstaand predikant, begaafd met sproeten, die haar op een goeden dag een „wufte verklaring van de Brieven van Paulus” verweten, haar haar ring, 2 geborduurde sluismerollen en één gebrande spreuk teruggezonden en drie maanden later een vermogende, edoch onbekoorlijke weduwe uit Kottbus wettig en in de kerk getrouwd had.

Annemarie was van die stille natuur, allen meisjes, die tweemaal verloofd zijn geweest en eenmaal op het variété en eenmaal op de brieven van Paulus schipbreuk hebben geleden, eigen. Ze zag weliswaar, dat Anton Brummelman geensdeels een verbluffende gelijkenis met een jongen God der Grieken, niet eens met een melancholiek mijn-ingenieur vertoonde; maar ten slotte was hij een innemend man,

Wat zou meneer toch hebben vandaag, vroeg ze zich zelf af, zeker slecht geslapen vannacht of een blauwtje geloopt gisteren. Zeg maar, dat ik nu niet betaal en dat hij maar eens terug komt, en met een best meneer verliet de juffrouw de kamer. Jawel dat kan hij net denken, nu geld, ik begrijp niet dat hij 's nachts om 12 uur niet komt. Ik zal het onthouden, je komt het eerst aan de beurt hoor riep hij hem in gedachte achterna. Na het ontbijt kleedde hij zich verder aan in dezelfde pessimistische stemming en begaf zich daarna naar het college.

Zoo ging onze student den dag in, die goed beloofde te worden en wat er verder gebeurd is vertel ik u wel eens een anderen keer. Hij.

INGEZONDEN.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie.)

Waar „Johannes” 't noodzakelijk vond enkele net gekleede heeren erop te wijzen hoe men de beleefdheid jegens dames in acht dient te nemen, daar moet mij, eveneens zonder verdere bijgedachten, de opmerking van 't hart, dat in de eerste plaats de vereeniging voor en van de leden is en diè dus zeker zitplaatsen dienden te hebben, en wel in ruimer mate dan 't bestuur er voor hen gereserveerd had. De student-maatschappij stelt zich tot voorbeeld waar het eene ruime gastvrijheid, hier 't geven van introducties, betreft; aan de bezitters daarvan wordt 't overgelaten, ten einde goede plaatsen machtig te worden, te bespreken.

Dat er geene plaatsen voldoende waren is te wijten aan 't bestuur, 't welk blijkbaar meer kaarten uitgaf dan beschikbaar waren.

Ook moet het streven van 't bestuur zijn de eigenaardige bezetting van de bovengalerij te wijzigen.

Waar bij Apollo's uitvoeringen, dit publiek bestaande uit bedienden der T. H. S., kamerverhuurders en kinderen als stoffeering dienst doet en dus zijn tegenwoordigheid misschien gerechtvaardigd is, daar dient bij de afmetingen van 't tooneelzaaltje 't aantal van deze bezoekers tot een minimum beperkt te blijven. 't Bestuur zij deze kleine opmerkingen indachtig. J. E. S.

't Is niet „Johannes”, maar de schrijver van ons tooneelverslag, C., geweest, die terecht opmerkte, dat men niet schijnt te weten, hoe de beleefdheid in acht te nemen. De vereeniging is voor en van de leden. Zeker. Als men iemand van rang een kaart verschaft, diende men die ook voor hem te bespreken, anders zegt die gastvrijheid niet veel. Vraag hem dan niet, als er geen plaats is. En komt dan toch iemand als de persoon in kwestie, zonder een plaats te hebben, dan gaat hier de beleefdheid vóór het recht op een plaats.

Dit moet men voelen, doch dit gevoel is menigen Hollander niet aangeboren. Red.

iemand die niet zoo wreed zou zijn haar aan de tweemalen dat men haar had laten zitten, te herinneren. En zij had er genoeg van, telkens „Verzoekschriften aan de hooge, keizerlijk koninklijke directie der posterijen” in 't net te schrijven.

De gewezen hooftkommies hechte zijn goedkeuring aan het huwelijk, maar op voorwaarde dat Anton Brummelman nooit van zijn leven een prentbriefkaart meer zou schrijven. Een belofte, die Anton Brummelman te eer afleggen en houden kon, waar hij totaal geen privémededeelingen van ernstigen of grappigen aard ooit op papier bracht, doch uitsluitend zakenbrieven schreef en voor stukken zijn fabriek betreffende, de prentbriefkaart niet waardig achtte. Verder haalde nog de hoofdkommies voor deze gelegenheid zijn oude galadegen uit de kast, welk merkwaardig wapen eerst na een half uur lang vet insmerens en afmattend trekken eindelijk uit de schede wilde. De hand op het roestig staal moest Anton Brummelman plechtig beloven zijn gade trouw te blijven en tevens den door den hoofdkommies persoonlijk voorgezegden eed met luider stemme herhalen. Toen eerst drukte de sterkblozende Annemarie hem de verlovingskus op de slapen; toen eerst kreeg hij de bewuste gebrande spreuk, die de sproetelige aanstaand-predikant onbegrijpelijkwijls versmaad had.

Het huwelijk was niet ongelukkig.

(Wordt vervolgd.)

A G E N D A.

DEN HAAG.

Vrijdag 21 Dec. Gebouw voor K. en W.: Buitengewoon Avondconcert van het Residentie-orkest, onder leiding van Mr. Henri Viotta; soliste Angèle Vidron, coloratuurzangeres uit Keulen; 8 uur.

Dierentuin. Fransche Opera: „Faust”; 7½ uur.

Ned. Tooneel: „Langs een omweg”; 8 uur.

Zaterdag 22 Dec. Fransche Opera: „Hamlet”; 8 uur.

Zondag 23 Dec. Geb. v. K. en W. 7e Matinee van het Residentie-orkest; 2¼ uur.

Ned. Tooneel: „Nora”; 8 uur.

Gebouw v. K. en W. Gezelschap Van Eysden: „Madame sans-gêne”; 8 uur.

Dinsdag 25 Dec. Dierentuin. Italiaansche Opera: „Il Trovatore”; 7½ uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 21 Dec. Grootte Schouw. „Mésalliance”; 8 uur.

A D V E R T E N T I E N.

Wegens vertrek **te huur:**
een net gemeubileerde **KAMER**,
gelegen op de Markt.
Te bevragen **MARKT 46.**

TE HUUR: een
chic Gemeubileerde Zit-Slaapkamer
en Studeervertrek.
Adres Bureau van dit Blad.

EETTAFEL.
Een chic Eetzaaltje disponibel.
— DINERS van af 80 cents. —
J. DE MAN,
voorheen Chef de Cuisine Hotel „WILHELMINA”,
HYPOLITUSBUURT 31.

Biljarts „t Is-Me-Edso”,
overtreffen ieder ander fabrikaat.
Te bespelen Stations-Koffiehuis.
KRUIF.

Maison „HAAS”,
CUISINIER,
34 -:- **KOORNMARKT** -:- 34.

Door de steeds grootere aanvrage van **dagelijksche Diners** in diverse prijzen, heb ik met mijne **leveranciers** een **contract** gesloten, waardoor ik in staat ben **Diners** uit te zenden van af **50 cents** bij abonnement van **20 bons**. Ook **Diners** van 60 cents bij abonnement van **20 bons**. **Diners** van **80 cents** worden bij abonnement van **20 bons** geleverd tegen **70 cents**.

N.B. De bons zijn 30 dagen geldig en niet persoonlijk.

Gelegenheid voor Eet- en Koffietafel.

DANSSCHOOL
W.H.C. VAN DER KRAAY.
PHOENIXSTRAAT 68^B.
Gelegenheid voor
PRIVAATLESSEN.

EGLISE WALLONNE.
Service tous les dimanches à 10 heures et demie.

CHARLES ABRAAS

PHOTOGRAAF D. S. C.

OUDE DELFT 145

TELEPHOON No. 295.

ATELIER EERSTE RANG.

ONDERSCHIEDINGEN:

s-GRAVENHAGE 1904.

's-GRAVENHAGE 1906.

GENUA - - - - 1905.

DRESDEN - - - 1906

Stélio
High Class
Turkish cigarettes.
ALOM MET GOUD BEKROOND.

DELFTSCHE
Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH.

Wendt U voor het afsluiten uwer
passage naar Ned.-Indië tot

J. DE KUYSER & ZONEN,

Agenten Stv. Mij. „ROTT. LLOYD” en Stv. Mij.
„NEDERLAND”.

Boekhandel en Boekdrukkerij
J. WALTMAN Jr.

Binnenwatersloot 33.

Vlamingstraat 34.